

The book cover features a textured background of green and red autumn leaves. A white, swirling, paint-like border frames the central text area. In the bottom right corner, there is a colorful butterfly with wings in shades of red, orange, yellow, and blue.

Тамара Кржемінська

НА СТЕЖИНЦІ
ЩАСТЯ Я СТОЮ...

На стежці щастя я стою

На перехресті я стою
І тішу душу тим своєю,
Що, може, якимось звіддала,
Де ходить доленька моя,

Прилине свіжий вітерець
І принесе мені вінець,
Та не клечальний - золотий,
Вінчальний, бажаний такий.

Та хоч би і не золотий,
Нехай барвінковий, та мій.
Він красномовний знак того
Що дочекалась я його.

Та тільки не абикого -
Обранця милого мого,
Щоб щастя випити до дна,
Як келих доброго вина.

Чому ж то серденько квилить,
Пече у грудях і болить?
Чекаю, мабуть, задарма,
Надії на любов нема?

Я не зречусь любові враз,
І прийде зоряний мій час,
Ми поєднаємося вдвох,
Благословлятимуть обох

Святенні, тихі небеса,
Їх світла сонячна краса.
На стежці щастя я стою
І вірю в доленьку свою.

Травень 2008

Шануймо, величаймо!

Маєм жити та небо хвалити
За безмежну його висоту,
Маєм жити та землю любити
За її незрівняну красу.

Маєм небо ясне вшанувати
За святенність і чисту блакить,
Маєм землю свою величати,
Пильнувати завжди кожную мить.

Чи то в дощ, чи то в сонячну днину,
Чи в мороз, снігову заметіль –
Вони вкупі навіки єдині,
Спів лунає про них звідусіль.

Мирне небо та спокій землиці
Творять разом дива, чудеса.
Звідси – чиста водиця в криниці,
Благодатна, цілюща роса.

І прекрасні садочки плодуючі,
Океани, річки та моря,
І лани простяглися родючі.
Все це – земленька рідна моя.

Небом сонечко, знай собі, ходить,
Теплі промені сипле щораз
Місяць, зорі, світила там водить
На все має природа свій час.

Мило, любо, спокійно так жити,
Серцем вдячність за те відчувать,
Усім миром прекрасне творити,
До останку себе віддавать.

12 травня 2008
м.Городня

***

Три тюльпани у вазі стоять,
Відчайдушно та гучно кричать:
"Без жалю нащо зрізали враз,
Залишивши без сонечка нас?

Не зростили ще й сім'я свого,
Не розквітли, як треба того,
Стоїмо одинокі, між: тим,
Як на клумбі так весело всім.

Там родина, квітова сім'я,
Там і доля, і воля своя.
Ви милуєтесь нами, а ми
Тихо в'янемо з горя, з журби".

Тут повинна додати щось я:
Та ж на все воля, Боже, твоя,
У природі вже так воно є –
Всяк призначення має своє.

12 травня 2008
м.Городня

***

Струни дзвенять, струни співають,
Туга мені серце крас.
Струни дзвенять і сповіщають –
Милий мене не кохає.

Ніжна струна враз обірвалась,
Злякане серце застигло.
Знаю тепер - сталося, як сталося -
Доля невтішна настигла.

Грайте чимдуж, струни гітари,
Грайте, хай серце співає.
Ще обере вірне до пари
Щастя, що нас поєднає.

20 травня 2008
м.Городня

Мрії

Я всілася вітру на крила,
Я в синяву неба здіймуся,
Як птаха мала сизокрила,
З дзвінкім стоголосям зіллюся.

Тож, може, мій милий почує
Дзвінки мої пісні кохання,
І щиро мені подарує
Всю ніжність палкого зізнання.

Я Всесвіту подих відчую,
Щоб ним досхочу насичатись,
Земну доброту подарую,
Щоб нею він мав наповнятись.

Такі в собі мрії плекаю,
На землю з небес повертаюсь.
Все буде гаразд - вірю, знаю
І радістю в серці проймаюсь.

19 травня 2008
м. Городня

Співаночка

Познайомились ми в квітні,
Дні були ясні, привітні,
Радість в серденьку буяла,
У очах кохання сяло.

Щось підказує мені -
Я подобаюсь тобі.
Зацвіла в садочку вишня
І назустріч тобі вийшла.

Сипле, сипле білий сніг –
Облітає білий цвіт.
Відцвіла в садочку вишня,
Я за тебе заміж: вийшла.

20 травня 2008

Літній дощик

Бульки скачуть по калюжах,
Дощик розходився дуже,
Хазяйнує у городах,
Насичає всю природу.

Аж розсада піднялася,
Укріпилась, налилася,
Зеленіє, чисто вміта,
Щедро дощиком полита.

Огірочки розляглися,
По городу поплелися,
Морква буряку киває, -
Той на моркву позирає.

І квасоля запишалась,
Білим цвітом завітчалась.
Досить, дощику, спинися,
Вже город води напився.

Утворилися калюжі,
Перехожі змокли дуже.
Парасольки, наче стріхи,
Та від них немає втіхи.

2008 рік

Моя тінь

Моя тінь іде за мною,
Як і я, легкою ходою.
Я й вона - стрункі та красиві,
Молоденькі та повні сили.

А коли поперед мене –
Так біжить, мов навіжена.
Мушу кроки прискоряти,
Щоб її хоч наздогнати.

Та мені це не вдається,
Швидка тінь мені не здається.
Нам обом - по вісімнадцять,
Не бажаєм підкоряться.

Я іду, ледь-ледь ступаю,
Тінь за мною так-сяк кульгає.
Я - старечою ходою,
Тінь моя плететься за мною.

Тінь старанно копіює,
Як і я, сміється, жартує.
Веселиться і танцює,
А, буває, плаче і сумує.

Тінь ніколи нас не зрадить,
І ніколи нам не завадить,
Завжди поруч, мов чатує,
То попереду, то задкує.

Я у дружбі з тінню своєю,
Мені навіть весело з нею.
Тіні всі живуть у світлі,
Хоча чорні та непривітні.

Таке дивно відчувати,
Про таке надто дивно писати.
Фантазую та втішаюсь,
Сама з себе ще й потішаюсь.

3 червня 2008

***

Не треба життя прискоряти,
Не треба його підганяти –
Доволі воно швидкоплинне,
Коротке, як миті, хвилини.

Із часом в минуле тікає,
Хотів би, чи ні - не вертає.
Ми ж просимо, як то буває, -
Хай день цей скоріше минає.

Не можна з життям жартувати,
На примхи, дурниці втрачати,
Не гаяти часу, а жити,
Творити, любити, радіти.

2007 рік

Весняна втіха

Я стою на високому ганку
І заводжу веселу співанку,
Як та пташка, мала і щаслива,
Величаю навколишнє диво.

Сад цвіте і щосили буяє,
Чути, як соловейко співає,
Струменить ароматне повітря,
Оживає весняна палітра.

У вечірньому небі хмаринки
Розлетілися, наче пір'їнки,
Потемнішало небо поволі,
Навтішалася всім я доволі.

Травень 2008

Святкування хрещення Русі

До Києва прибув Варфоломій.
Що в Києві зчинилось, Боже мій?!
З Константинополя до України,
Щоб віру поєднати у єдину.

З Москви приїхав Превелебний Олексій,
Щоб святкувати хрещення Русі.
Зібралась наріду невидимая сила –
Святих і грішних, ледь столиця всіх вмістила.

Всі прагнули за віру помолитись –
Пришилось на чвари церкви і політиків дивитись.
Та й між отцями не було єднання,
Одна надія, що на Бога й уповання,–

Що сильних миру, правлячого, вразумить,
Помилує слабких мирян і захистить.

2008 рік

Кольорове кіно

У думках говорю про кохання.
До вподоби отак говорити
І про зустрічі, і розставання -
Все в думках, наче книга розкрита.

Я в минуле далеко полину.
І страждаю, водночас втішаюсь,
Бачу дивну прекрасну картину
І красою видіння проймаюсь.

Ті видіння - кіно кольорове,
Де обличчя знайомі та милі,
Все на диво чарівне, казкове –
Навіть туга, жалі, безнадії.

Все було і давно все збулося,
Та кохання з життя не зникає,
Зріє, наче на ниві колосся,
Бачте, віку кохання не має.

2 липня 2008

Пані Огірківна

Вельможна пані Огірківна
Була гарненька, трохи дивна.
Жила й пишалася в городі
Ще й хизувалась при нагоді.

Красуня чоловіка мала
Вже пожовтілого чимало,
Гладкого Огірка старого
До того ж злого і гіркого.

Вона на нього не зважала,
Характер кепський не сприймала.

До Огірка, немов лисиця,
Бува, заходиться ластиться.

Виходило все, як хотіла,
Стареньким жіночка вертіла,
І злість у Огірка минала,
А Огірківна зиски мала.

Оздоби золоті, каблучки
Осіли шию, вуха, ручки.
Куди до неї Гарбузисі,
В якої шия у намисті.

Товста, незграбна Гарбузиха
Сидить на грядці, ледве диха,
Не те що Огірківна-пані –
Вже всілася аж на паркані.

І звідти зверхньо позирає,
Бо мислить – рівні їй немає.
Живе і клопоту не знає,
Ваги потроху набирає.

Така – то пані Огіркова,
Дружина Огірка старого,
Нехай побавиться на волі,
Поки не скисне у розсолі.

Серпень 2008
м. Городня

***

Відкрию віконце,
Щоб промені сонця
На мене лилися,
Щоб з гомоном листя

Пісні солов'їні
Звучали з калини.
Хай серце радіє,
Душа молодіє.

Червень 2008

Щастя на двох

Ти прийшов з минулого до мене,
Сонце сяяло в очах в обох.
Сталося між: нами незбагненне,
Щастя розділили ми на двох.

Хмари смутку разом розійшлися,
Згинула самотності печаль,
Сірі будні ясно зайнялися,
Знявши зречення густу вуаль.

Ти і я - дві долі поєднались.
Небом нам судилося самим,
Щоб ніколи ми не розлучались,
Не зазнали путів самоти.

Лютий 2009

Замовляння на Івана Купала

Ой, на Івана, ой, на Купала
Звила вінок, на воду пускала.
Пливи, віночку, де ходить милий,
Скажи, віночку, що вінлюбимий.

Я буду в нічку його чекати,
Щоб через вогнище разом стрибати.
Навкруг квітуче зело буяє,
Місяць у річці личко вмиває

Хай наші ніжки та й змиють роси,
Пахущі квіти прикрасять коси.
Потім знайдемо папороть-квітку,
Будемо жити в щасті довіку.

Ой, на Івана, ой, на Купала
Зустріч з коханим я загадала.
Як загадала, так і збулося,
Що загадала, все відбулося.

Гарні обряди та поетичні,
Ще й загадкові та романтичні.
Ходять дівчата, терлич шукають,
Зелу кохання думки звіряють.

Мають ним долю приворожити,
Звабити долю і спокусити.
Трави цілющі сонце вбирають
І на Купала трави збирають.

7 липня 2008

Забарилося "бабине літо"

Забарилося "бабине літо",
Небо сірими хмарами вкрите,
Відчувається подих зимовий,
Тріпотить під дощем лист кленовий.

Вже Михайлове диво настало,
Цього свята завжди сонце сяло,
У зелених гаях і лісочках
Повно польських і білих грибочків.

Павутиннячко сріблом мигтіло,
Як у вирій, поволі летіло.
Теплий вересень - зисків багато,
"Літо бабине" - осені свято.

Але видалась осінь сердита,
Не залишилося й сліду від літа.
Мерзнуть квіти, ллє сльози калина,
Тільки радує око жоржина.

Залишилося нам сподіватись,
Що ще будемо ми милуватись
Золотою палітрою жовтня,
Неба синню, мов вишиту шовком.

Забарилося "бабине літо",
Небо сірими хмарами вкрите,
Відчувається подих зимовий,
Під дощем тріпотить лист кленовий.

Початок вересня 2008

Боже, відверни від лиха

Гроза, немов би озвіріла,
Серпом маланка небо крас,
Гуркоче грім оскаженіло,
Дощ густо землю покриває.

Дощить, дощить і не вгаває,
Громи гримлять, і сунуть хмари,
І краю, і кінця немає
Злостивій дощовій навалі.

Ще й граду нам не вистачало!
Січе, ламає, б'є рослинки,
Їх вже чимало постраждало,
Крім них - мережі та будинки.

За що так гнівається небо? -
Де дощ, а де страшна посуха,
Мабуть, молити Бога треба,
А Бог-отець нехай послуха.

Та й дослухається молитви,
В якій людина щиро просить,
Щоб оминали втрати, збитки,
Бо негараздів надто досить.

У тому вся справа

Я так тебе кохаю,
Аж серце завмирає,
Проте за що - не знаю.
Хіба так не буває.

А, може, я від тебе
Багато вимагаю?
Але ж не зірку з неба,
Бо не дістанеш, знаю.

Веселий парубійко,
Ти, я - разом нас двійко,
Для щастя вистачає.
Хіба так не буває?

Я зовсім не примхлива,
В, коханні не зрадлива.
Його ж люблю за вдачу
Правдиву і гарячу.

Так ось у чому справа –
Усе я спростувала.
Питань не залишилось,
Є відповідь - влюбилась.

Зачарування

Висить фіранка на вікні,
І сонце усміхається мені.
Сховається та знову зазирає,
Немов із висоти мене вітає.

Вгорі синіють чисті небеса.
Яка безмовна та свята краса!
І сонце відступатися не хоче,
На носі ластовиннячко лоскоче.

Ось сонечко за горизонт зайшло,
З гори немов скотилося, пішло,
А я, як зачарована світилом,
Милуюсь надвечірнім саявом - дивом.

Літо 2009
м.Городня

Осінь

Осінь кидає на землю листя
Жовте, золотаво-багрянисте
І убор з дерев зриває пишний,
Вже дрімають яблуні та вишні.

Ліс вслухається в прощальні пісні,
Щедро роздає осінні зиски,
Сонце пестить землю наостанок,
У повітрі мерехтить серпанок.

Пломеніють у садку жоржини,
Червоніють ягоди калини,
"Літо бабине ", на жаль, минає,
Журавлиний крик "крум-крум " лунає.

Криниця

Схилились верби над водою
І розмовляють між собою,
Стоїть під вербами криниця,
Біжить, не поспіша водиця.

Вода в ній чиста та прозора,
В криницю зазирають зорі,
І місяць іноді пірнає,
Як нічка місячна буває.

Ось стежечка біжить, в'юниться
До берега та до криниці.
Сюди багато хто приходить,
Приємний затишок знаходить.

Під вербами тінь, прохолода,
Красою дихає природа.
Тут можна в річці втому змити,
Води студеної попити.

Схилились верби над водою
І розмовляють між собою,
Біжить, не поспіша водиця,
Стоїть під вербами криниця.

3 червня 2009
м.Городня

Щаслива зірка

З неба падає зірка щаслива,
Я чекаю від зірочки дива,
Загадала таємне бажання:
Чи я буду щаслива в коханні?

Зорепадом нічним я милуюсь,
Зачарована, трішки хвилююсь,
На кінець романтичний чекаю.
"Ох!" - полегшено, тихо зітхаю.

Моя зіронька долю віщує,
Мені щастя в житті пророкує.
Ясні зорі - улюбленці неба,
А тому довіряти їм треба.

Травень 2009
м.Городня

Я кохаю баяніста

Баян співучий поруч грає,
А з ним душа моя співає,
Я в баяніста закохалась,
На те й сама не сподівалась.

Він під моїм віконцем ходить,
Та пісні радісні виводить.
Я, зачарована, зітхаю,
Мабуть-таки, його кохаю.

До баяніста я виходжу,
У серці слово те знаходжу,
Яке навіки поєднає:
"Єдиного тебе кохаю ".

Спомин

Шепотів мені щоночі:
"Ти моя Патарагочі".
Я сміялася щасливо,
Хоча слів не розуміла.

"Дівчинко моя маленька " –
Шепотів мій дороженький.
Я тоді була щаслива,
Все сприймаючи, як диво.

Мій коханий, мій жаданий,
Мій єдиний, Богом даний,
Щирий був і незрадливий,
Дарував життя щасливе.

Все минуле пам'ятаю
І радію, як згадаю...
Я для нього була мила,
І була я з ним щаслива.

Бувало й таке

Грибів шукали - не знайшли,
Хоча пів-лісу обійшли,
А намовляють-таки люди:
Грибів сила-силенна всюди.

Отож, шановні, час дерзати,
До марафону приступати,
Чутки сприймати за поради,
Кому щастить, хай буде радий.

Вересень 2010

Помирились

Помідор і перець сперечались,
Хто смачніший, найцінніший з них,
Червоніли зо зла, ображались,
А навіщо? Запитайте в них.

Спірка вирішилась дуже вдало –
Покришили їх обох у борщ,
Де зібралось овочів чимало:
Бурячок, капуста, морква. Що ж,

У борщі всі овочі зварились,
Смакувала борщ уся рідня,
Помідори, перці помирились,
Відтепер вітаються щодня.

28 серпня 2009
м.Городня

Під лежачий камінь не тече вода

Цілі ставте так перед собою,
Наче ви готуєтесь до бою,
Труднощі життя долати
І мети своєї досягати.

Тож: тоді буденність святом здається,
Перешкоди зникнуть, прийде щастя,
Бо інакше в світі не буває,
Доля сильному допомагає.

Ходить мудрість між: людей така:
"Під лежачий камінь не тече вода"

Вересень 2009

Я не вірю в забобони

Я, бува, солодесенько сплю
Та за крила сни-казки ловлю.
Як приходять непрохані сни,
Хай мене не тривожать вони.

Я літаю на крилах тих снів
І вслухаюся в Ангельський спів,
Та не завжди так втішно мені,
Бо тривожать турботи земні.

Я земним переймаюсь життям
І турботи його не віддам
За спокійні та лагідні сни,
Та не варті уваги й вони.

Я по-справжньому вірую в те -
У земне, що росте, що цвіте.
З ним сумую, кохаю, живу,
А примарне від себе жену.

16 вересня 2009

Лісова трагедія

Де подівся той ліс, що шумів,
Де той ліс, що народжував спів,
Всі багатства свої дарував
І притулок надійний давав?

Тільки пустка гуляє німа,
Тільки вітер невтішний гаса,
Голі пні безпорадно стримлять,
Про біду, що спіткала кричать.

Хтось домівки позбавив птахів,
Зруйнував їхні гнізда й лишив
Безнадію та смуток за тим,
Що так любо та дорого їм.

Остовпіла раптово й стою –
Чи ж знайому галявку свою
Відшукаю тепер, як колись?
Ні... сліди затоптали чийсь.

Ліс - нажива для людців "крутих",
Ліс - товар, що збагачує їх,
То й пиляють на продаж: ліси,
Нищать частку земної краси

Лиходійство своє припиніть
І нащадкам своїм накажіть:
Хай не нищать скарбницю Землі –
Зберігають багатства її.

Лютий 2010

Марії Каллас присвячення

Мене хвилює спів її чарівний,
Сумна історія її життя.
Марія Каллас - зірка співу дивна
Стає з далекого, минулого буття.

Маріє, ти по праву королева,
Бо мала шанувальників своїх -
Обожнювали, цінували ревно,
Ти ж поважала, цінувала їх.

Ти підкорила всі народи світу
Своїм мистецтвом, даруванням,
Їх чарувала неповторним співом,
Від них одержала навік визнання.

Не оцінив, на жаль, твого кохання
Той багатій, нечуваний, - Анасис,
Тобі залишив біль розчарування
І сам не втримав свого щастя.

Коли ти втратила свій дивний голос,
З тобою залишилося визнання,
Неперевершено. Маріє Каллас!
Прийми й від мене щире шанування!

2010 рік

Живильні краплинки

Упали на землю краплинки –
Небесні прозорі росинки.
«Поглянь, помилуйся, сестрице,
Як квітне прекрасна земляця», -

Росинка одна проказала
І квітку малу напувала.
За нею і інші росинки
Зволожили ніжні рослинки.

Пишається в лузі травиця,
Ромашка й собі чепуриться –
Віночок біленький розкрила,
До сонця всміхається мило.

Ось дзвоники дзвонять синенькі,
Гвоздички співають гарненькі,
Розкішне бує довкілля,
Вирує життя на дозвіллі.

Хвала небесам за щедроти,
За їхні про землю турботи,
За сонечко, дощик, росинки –
Прозорі, живильні краплинки.

Травень 2010

Купальська сага

Іванку, подивись мені у вічі,
Вони зелені, як вода.
Іванку, подивись на мою вроду,
Я гарна, ніжна, молода.

Хоч я не маю ні душі, ні серця,
Та вічні я й моя краса,
Як вічна і моя любов до тебе.
Нас повінчають небеса.

Русалко, ти лише мара-видіння,
Прекрасне диво неживе,
Мене вже кличуть вогнища купальські,
Он по воді й вінок пливе.

Вінок барвінковий, то - моя Доля,
Його любов земна сплела.
Мене єдиного навік обрала,
І руку, серце віддала.

Русалка опустила очі долу,
Вкрай зажурилася вона.
"Що ж, прощай, Купайло невблаганний".
Її поглинула вода.

7 липня 2010

Пейзаж на картині

Ясніє сонце, дивиться у воду,
Немов милується на свою вроду.
Водиця, чиста, сонечко купає,
Його на хвилях тихо так гойдає.

Доріжка сонячна ген-ген сягає,
За річечкою жваво вслід ступає.
Кущі, дерева цю красу вітають,
Свої суцвіття-квіти розкривають.

Зачаруванням дихає довкілля,
А на душі - натхнення і дозвілля.
Природа вимальовує етюди,
Вони - земні, небесні, вони всюди.

Художник вдало змалював картину.
Мій погляд враз у захваті полинув
За сонечком, за річкою, красою...
Там лад, гармонія поміж собою.

1 жовтня 2010
м. Городня

Хижий Павучок

Павучок-молодець
Залицявся до Мухи:
"Я такої, як ти,
Не стрічав чепурухи".

Муха, бач, не дурна –
Павуку не йме віри.
"Ласий ти, хижачок", -
Мовить. - "Вийшов з довіри".

Павучок спохмурнів:
"Постривай, клята Мухо,
Я впіймаю тебе
До тенет, чепурухо".

"Ач, який кавалер", -
Потішається Муха. –
"Краще облизня з'їж,
Чим мене-чепуруху".

Травень 2010
м. Городня

Осінні жнива

I

Осінній ліс, грибів збирання –
Справжнісінька грибна приманка
Для грибників - надхвилювання.
Їх трусить мовби лихоманка,

Щоб не заспати, засвіт встати,
Мерщій дістатися до лісу,
Грибні галяви відшукати.
А там грибів отих! До бісу!

На всі смаки й уподобання.
Їх обережно слід збирати,
Існують правила збирання –
Не рвати з коренем - зрізати,

Щоб не ушкодити грибниці.
Не треба зайве метушитись
На кшталт моторної синиці,
А кожному грибку вклонитись.

Ліс - диво, а гриби - натхнення,
Розвага і краса, і втіха,
Прекрасне завтра й сьогодні.
Та вбережи всіх Бог від лиха.

Грибну науку маєм знати,
Щоб у грибах не помилитись.
Отруйні - геть! Їстівні - брати,
Інакше можна отруїтись.

Як з розумом, то й не від того,
Грибами можна частувати.
Тож побажаємо смачного!
Щоб досхочу посмакувати.

II

Ліс щирий на дари природи,
Його потрібно шанувати.
Манить за всякої погоди,
Щоб ті скарби подарувати.

Духмяне лісове повітря,
Воно насичене грибами,
Барвиста виграє палітра,
Прекрасна, як музична гама.

Коричневі, жовтенькі шапки,
Червоні, сірі, рудуваті-
Боровики, лисички, бабки,
Синяк і білий гриб; крислаті

Піддубники і сироїжки,
Красноголовики, опеньки:
Товстенькі і тоненькі ніжки,
Гриби великі і маленькі.

III

Тож час до лісу вирушати,
Він кличе грибників завзятих.
Стоять гриби, немов солдати,
Чекають жвавої атаки.

Лісами грибники гасають,
Завзяття - подолали б гори,
То мовчечки, а то гукають:
"Аго-о-ов! Сюди! Грибів тут море!"

Старається, а чого гріха таїти,
Доречно чарочку хильнути,
Щоб, бачте, око нагострити,
Аби грибка не проминути.

Надихались, набігались доволі,
Вже повний кошик дарів лісу.
Перевести б хоч дух поволі,
Вантаж: аж плечі гне донизу,

Та й час додому повертатись.
Душа радіє і співає.
Назавтра знову в ліс збиратись,
Допоки ці "жнива " тривають.

Жовтень 2010
м.Городня

Радуниця

У серці біль і щем великий,
Хоча не можна потерпати,
Бо за померлих слід радіти
І душі їхні поминати.

У Бога за гріхи молити
Прощення, щоб пустив до Раю,
Самим по-правді в світі жити.
Тому молюся і благаю

За людство, за рідню, за себе,
З гостини душі проводжаю,
Бо їм вже повертатись треба,
Я сподіваюсь, що до Раю.

Такий є у народі звичай,
Коли померлих поминають,
Радіють, плачуть, блага зичуть
І Радуницю величають.

3 травня 2011
м. Городня

Перші прояви весни

Ще ліс дрімає під покровом білим,
Та сонце стиха вже природу будить,
Змагається з морозом лютим сивим –
Нехай весняні пагони не студить.

Верба сережками гілля вкриває
Сріблястими, пухнастими, м'якими,
Березова ось брунька набрякає,
І первістки весни спішать за ними.

З весняним подихом сніг опадає,
Зітхають вільно збуджені ялинки,
З-під снігу шишка сонно визирає,
Згасають, тануть зіроньки-сніжинки.

На озері проталина з'явилась,
Десь пробивається дзвінке джерельце,
Від сонячного саява заіскрилось
І виграє немов прозоре скельце.

Коли птахи ввірвуться галасливі,
Ліс оживе, здола свою дрімоту,
Поллються щебет і весільні співи,
Проявить ліс за всіх свою турботу.

Мої спостереження в дитинстві й зрілих роках

Зелена яшірка, прудка красуня,
Мов блискавка, в травиці промайнула;
Грайливий вітрик хмарку небом суне,
На мить затрималась вона й минула,

Пішла за обрій, мов розтала,
А я собі милуюся красою.
Тепер мій погляд квітка прикувала,
Яка блищить ранковою росою.

То дзвоник польовий стрункий, тендітний,
Немов про щось дзвенить, щось сповіщає,
Такий самий, як небеса, блакитний –
Від неба ніжну ту блакить вбирає.

Весела птаха пурхає, кружляє,
Радіє сонцю літньому ясному,
Безжурно пісеньку веде, співає.
Хвала в піснях отих Землі та дому.

М'яка травиця стелиться під ноги,
Високо в небі жайворонки в'ються,
Від сивих полинів, що край дороги,
Терпкі флюїди так і ллються.

Я йду, насичена красою літа,
Вона мене підносить і хвилює,
Назустріч їй моя душа відкрита,
Уява світлі образи малює.

28 квітня 2011
м. Городня

***

Шумує повінь весняна,
Зриває гребельки, запруди,
Зачула воленьку вона
І дихає на повні груди.

На річці справжній льодохід,
Крижини у вирах кружляють,
Весна святкує свій прихід,
Сережки верби одягають.

І радує синиці спів,
Граки гніздечка обживають,
А до ланів, садів, лісів
Птахи із вирію вертають.

Шумує повінь весняна,
Зриває гребельки, запруди,
Дзвенить, виспівує весна,
Вона вже скрізь, вона вже всюди.

7 березня 2011
м.Суми

***

Зазирає вишня у віконце,
Білим цвітом ніжно шелестить,
Крізь суцвіття лле проміння сонце,
То буяє травень і дзвенить.

Весняна краса вбирає очі,
Спів птахів несе зачарування,
Солов'ї виспівують щоночі,
Посилаючи пісні кохання.

Травень 2011
м. Городня

Я слухаю природу

Уважно слухаю Природу,
Як зачаровану пригоду.
То соловейко аж заллється,
То пересмішник - шпак озветься.

Кує зозуля десь далеко,
Свій клич подав з гнізда лелека,
Веселий зяблик будить тишу,
Горобчик цвірінчить на криші.

Сусідські гуси щось гелгочуть,
Синиці радісно стрекочуть,
Голівки квіти простягають,
Метеликів на них гойдають.

Гудуть джмелі, нектар збирають,
У небі ластівки шугають,
То повсідаються на дроті.
Ось жаба квакає в болоті.

Строката курка заклохтала,
На квітці бджілка задзижчала...
Раптово тиша скрізь запала,
Вона мене аж здивувала.

В Природі тиші не буває,
Вона, хоча б коли, буває.
Вона звучить, як одкровення
Із Божого благословення.

Живе симфонія Природи.
Там радість, злеті і негоди
Завжди водночас поруч ходять

І музику життя заводять.

Уважно слухаю Природу,
Як зачаровану пригоду.
Вона не спить, вона вирує,
І заспокоює й хвилює.

2 квітня 2011

м.Городня

***

Я дивлюся на сусідський дім,
Сонце сяє вранішнє над ним.
Ось воно перевалило через дах
І засяяло мені в очах.

Я радію, ясному, йому,
Враз підхоплююся і встаю,
Відчиняю сонечку вікно,
Щоб впустити промені його.

Промені лоскочуть щоки, ніс,
Бігають по стінах вгору, вниз,
Далі сонечко пішло за мить,
Бо воно на місці не сидить.

Кожний день я зустрічаю з ним.
На зорі воно встає, затим
Я вітаю сонечко ясне,
А воно, у відповідь, мене.

Квітень 2011

м.Суми

Мій веселий маскарад (реалії далекого 1963 року)

Пригадую веселий маскарад,
Костюм іспанки, маска - мій наряд.
Він неймовірно гарний, осяйний,
Ще й в косах гребінь, мовби золотий.

Я радісна, я збуджено тремчу,
Легесенько кружляю, мов лечу,
У поглядах здивованих ловлю
Палкі зізнання: "Я тебе люблю".

Під маскою мене ти не впізнав,
Хоча зі мною радісно кружляв.
А срібний новорічний блиск прикрас,
Мов дивний зорепад, спадав на нас.

Той маскарад, що радість дарував,
Іспанку іскрометну чарував
І спогади на згадку залишив,
Ще, стиха, будить щем легкий в душі.

Грудень 2010

***

Мене обурюють і влада,
І засідателі у радах.
Вони давно Україну захопили,
Її добро між себе поділили.

Нащо опікуватись ними?
Нехай Господь займеться ними,
Та не дріма народ сердешний,
А постоїть за день прийдешній.

Живіть з красою у душі

Ви чули, як колосся шелестить,
Ви чули, як співає, дзеленчить?
То коники в волоссячку сюрчать,
То вже дозрілі зернятка дзвенять.

А, може, там русалонька живе
Та пісеньки про літечко веде
І в'є з волошок синього вінка,
Сама, як літо, красна і струнка?

Ви скажете: навіщо ці казки,
Ці образи уявної краси?
Але ж у пам'яті вони живуть
З дитячих літ, забути не дають

Ні жайворонка спів, ні звуків цих,
Ні відчуттів, що ти є частка їх,
Що світ навкруг прекрасний і живий,
Щоразу неповторний і новий.

Що живемо у дивнім сім раю,
Щоб виконати місію свою,
Яку на нас Отець-Господь поклав,
Квітучу Землю нам подарував.

Частіше в Світ віконце відчиняй
І для душі своєї в нім шукай
Утіху від буденного життя
З суворими законами буття.

Дивіться в світлі, чисті небеса,
Нехай хвилює серденько краса.
Вона - єдина вічна на Землі,
Тож величаймо Землю і Її.

Квітень 2011

Думки в те, що відбувалося й що буде відбуватися

Веселий ніжний парубійко,
Ти й я - закоханих нас двійко.
Життя ще тільки повставало,
Нам двері щиро відчиняло.

Не біль і не жалі тривожать,
То спогади події множать,
Та не оманливі - правдиві,
Хоч не легкі, зате щасливі.

Я буду шалено кохати
За нічки звабливі, світання
І душу тобі віддавати.
Принісни її у заклання.

Ти тільки зі мною жартуєш
І другом мене називаєш.
Навіщо ж так палко цілуєш
І гаряче так обіймаєш?

Ну, що ж, моя дівчинко люба.
Ти владу взяла наді мною.
Ти - пристрасть і ти - моя згуба,
Я йду, наче раб, за тобою.

Січень 2011

До N ...з минулого...

Ще й досі згадую тебе,
Ти маришся мені вві сні.
Чи ж справді ти кохав мене?
Чи то здавалося мені?

Ніхто не відповість мені
На запитання і думки.
Вони ж легкі та мовчазні
І запізнілі навіки...

Січень 2011

* * *

Я хочу безмежного щастя,
Я хочу безмірно кохати.
Невже аж ніколи не вдасться
Такого блаженства зазнати?

Чи, може, літа проминули,
Зозуля роки відкувала,
Еолові струни поснули,
Патетика їх відзвучала?

Та ні! Я й тепер ще щаслива,
Насправді ще и досі кохаю,
Бо дійсність сприймаю, як диво,
Життя, як дарунок, сприймаю.

У небі зірочку шукаю

У небі зірочку шукаю,
І сльози ллються, як згадаю –
Ще вчора я її шукала,
Тебе єдиного чекала.

А зорі падали, згасали,
Немов мені щось віщували.
Чи щастя? А скоріш розлуку,
Для серця тугу і розпуку.

Чому так сталося, збулося?
Забуто все: шепіт колосся,
Що, наче море, хвилювалось
І щиро, ніжно нам звірялось

Про таїну й зачарування
Палкого, вірного кохання.
А ми, зворушені до краю,
Сягали в далечінь безкраю.

Туди,- до зір, до неба, жита...
Та все минулось, пережито.
Я й досі зірочку шукаю,
Проймаюсь щастям, як згадаю.

Січень 2011

Розбірки біля печі

Обізвалась кочерга:
«Я гарненька ха-ха-ха!
І струнка, і довгонога,
Біля печі допомога.

Без страху в огонь стрибаю,
Жар згрібаю, розгрібаю,
Дрова дбаю, щоб горіли,
Страви в горщиках кипіли.

І без мене, як без рук,
Тож гукніть – я тут, як тут!»
Рогачі, малі й великі,
Зняли галас, шум і крики:

«Звісно, ти в нас роботяща,
Але ми теж не ледащі –
Запалав вогонь у печі
Ми разом, сказать до речі,

Не з лякливого десятка,
Ставимо у піч горнятка,
Чавуни і сковорідки,
У яких смачні наїдки

Булькають, шкварчать, печуться...
З печі аромати ллються,
Господиня нас шанує».
Кочерга усе те чує.

Засоромлено сказала:
«Я завжди вас поважала.
Я одна, вас – багатенько,
Разом дружна в нас сімейка».

Біля печі тихо стало,
Шуму як і не бувало.

Лютий 2011

Замальовка

Біжать берези повз вікно вагону,
За ними навздогін - стрункі ялинки,
Немовби влаштували перегони,
Спішать аж до наступної зупинки.

Мигочуть вдалині лани, садочки,
Високий журавель біля хатини,
Яка стоїть, неначе у віночку,
А далі - річка, ліс... як на картині.

Я краєвидами милуюсь стиха,
Моя душа наповнена до краю,
Де все змішалось: і любов, і втіха,
І шана до улюбленого краю.

Яка прекрасна рідна Батьківщина!
Я прикипіла серденьком до тебе,
Тебе я славлю, мати - Україно!
Домівки іншої мені не треба.

Березень 2011
м.Суми

Хрипівський лісок

Більш, як піввіку літ уже сплигло,
У повоєнні роки то було,
Малими бігали в лісок юрмою.
І я сумую, лісу, за тобою.

Тоді сосонки чахлі тут росли,
Окопи ледь травною поросли,
До маківки ще сосни не сягали,
Птахи собі гніздечка не звивали.

Та все ж манив до себе нас лісок,
Бува, чи не з'явився там грибок.
Тож, босоніж: мерщій до лісу мчали
Та так, що тільки п'ятами кивали.

А, може, вітром спору занесе,
І з неї сироїжечка зросте.
Суп з сироїжками такий духмяний,
Бо пахне лісом, білими грибами

Привілля вабило, земна краса,
І сонечко ясне, і небеса,
Сосною в лісі ніжно повівало,
Тим запахом у горлі лоскотало.

Лісок обнишпоримо з краю в край,
А далі - жита лан, що йде за небокрай,
Ростуть волошки в житі сині-сині...
Я полюбляю квіти ці донині.

Сідає сонечко за небосхил,
Додому ідемо, за нами - пил
Здіймається хмариною легкою,
Що збурений дитячою ходою.

Так за роками линули роки,
Ялинки, сосни виросли стрункі.
Я й в юності частенько тут бувала,
Думки таємні лісові звіряла.

Лісок шумить і слухає пісні
Пташок, що прилітають навесні,
Високі сосни гнізда коливають
І чисті небеса верхівками вітають.

Маленький п'ятачок серед ланів,
Далеко від сородичів - лісів.
Чия рука лісок цей посадила?
Земелька виплекала ліс, зростила.

Цей Хрипівський лісок нам дорогий,
Він щирий прихисток давав нам свій,
Ми з ним зросли, ввібравши тільки цінне,
Що є в Природі, вічне і нетлінне.

Березень 2011